

Taner Akçam: Eğer Amerika isterse!

Posted on 21/04/2015

24 Nisan yaklaşırken Papa Francis'in 1915'i soykırım olarak adlandırması ortalığı sadece dalgalandırmakla kalmadı, çıtayı epeyce de yükseltti. Bugüne kadar Türk hükümetlerinden korkarak kapı arkalarına saklanan Batılı devletlerin durumu zor.

Başta ABD, 1915 konusundaki politik kavgaya, isterlerse 'nihai son' verebilecek devletler, artık 1915'e niçin soykırım demeyeceklerini çok zor izah ederler.

Üç önemli devletten söz ediyorum: ABD, İngiltere ve ABD'nin tutumunu etkileme gücüne sahip olduğu için İsrail.

'Nihai son verme' fikrim çok abartılı bulunabilir ama bu iddiamın anlaşılabilmesi için ABD'nin elindeki imkânların neler olduğunu bilmek gerekir. Buna sonra değineceğim.

Ama önce konunun anlaşılması için tekrar etmek isterim. Türkiye'deki inkâr rejimini, Güney Afrika rejimi ile kıyaslamamız gerekir. Bu tür inkârcı veya ırkçı rejimler ancak ve ancak iki olgu yan yana gelirse değiştirilebilirler. Dışarıdan pozitif baskı ve içeriden sivil muhalefet.

Eğer siz inkârcı bir rejimden korkar, onun tehditlerinden köşe bucak kaçır ve saklanacak yer ararsanız, bu rejimler kendilerini değiştirme ihtiyacını duymazlar. İhtiyaç, bu tür rejimlerin uluslararası alanda hareket etme imkânlarının daralması, izole edilmeleri ile ortaya çıkar.

Oysa, başta ABD ve Batı, inkârcı rejimi destekleyerek, esas olarak inkârcı sistemin devamına yardım ettiler. Çözümün değil, sorunun bir parçası oldular.

Bu satırların okuyucularına durumu, 1960 sonrası askerî darbeler konusunda Batı'nın tutumuyla kıyaslayın dersem, ne dediğimi anlayacaklardır.

Türkiye 1945 sonrası Batı'nın şımarık çocuğu idi. Ne yaparsa hoş görülür ve destek verilirdi. Artık ezbere biliyoruz; 1960, 1971, 1980 ve 1997 darbeleri Batılı devletlerin ya göz yumması ya da doğrudan desteği ile başarılı oldu. Eğer 2003-4'te askerî darbe olmadıysa bunda ABD ve NATO'nun yeşil ışık yakmaması da etkili oldu.

Şimdi benzeri bir durum soykırımı inkâr konusunda yaşanıyor. Batı, aynı askerî darbelerde olduğu gibi iki seçenekle karşı karşıya. Ya inkârcı rejimi desteklemeye devam edecek, ya da bu rejimin uluslararası plandaki hareket alanını daraltarak değişime zorlayacak.

Askerî rejimleri desteklerken de, bugün inkârı destek konusunda da Batı'nın ana argümanı aynı; hiç değişmiyor: "jeo-stratejik çıkar ve kendi ulusal ve bölgesel güvenlik anlayışları." Türkiye'nin bölgedeki askerî- stratejik önemi, Batı'nın desteğinin ana nedeni! Bilinen deyişle, kedinin renginin (rejimin karakterinin) önemi yok! Fare tutsun yeter...

Gerçi, inkârcı bir rejime "ulusal- bölgesel güvenlik" tezi ile destek vermek, cellâdı destekleyerek idama karşı kampanya yürütmeye benziyor ama bu ayrı bir konu.

Ana soru şu: soykırımın 100. yılında, Batı, eskiden askerî rejimler konusunda yaptığını tekrar edip, inkârcı rejimi desteklemeye devam edecek mi? Yoksa, Papa'nın soykırım çıkışı, Batı'nın kendisini engelleyen son eşiği aşmasına yardım mı edecek? Göreceğiz!

Bu soruya olumlu cevap verebilmek birçok faktöre bağlı. Bunların başında Türkiye'deki yükselen sivil toplum hareketi geliyor.

Hrant Dink'in ölümünden sonra, Türkiye'de tarihle yüzleşme konusunda son derece ciddi bir sivil muhalefetin oluştuğunu ve bu sivil muhalefetin kamuoyu vicdanında üstün bir durumda

olduğunu iddia etmek isterim.

Batı, inkârcı Türkiye konusundaki tutumunu belirlerken, onun bölgedeki rolü vb. gibi stratejik bazı hesaplar yapacak elbette ama bu sivil muhalefeti de dikkate almak zorunda.

Sivil muhalefetin yükseldiğinin ve kamuoyu nezdinde moral üstünlüğe sahip olduğunun önemli bir göstergesi de, durumdan pay koparmak isteyen bazı ilkel tüccarların ortaya çıkmış olması!

Siyasal hayatları boyunca, yönettikleri örgütlerin kapısını Ermeni kelimesi ile ilintili her şeye kapatan; sadece soykırımı inkâr siyaseti sürdürmekle kalmayıp, inkârcı siyasi çevrelerle düşüp kalkan ve ama şimdi HDP listelerinde boy gösteren tüccarlardan söz ediyorum.

Bunlar, yıllarca Ermeni soykırımı ile uğraşmayı bir suç telakki ettiler! Konuyla uğraşan insanlara, bu “suçu” işledikleri için cüzamlı muamelesi yapmaktan çekinmediler.

Bu tüccarların şimdi 100. yüzyıl nedeniyle, “soykırım işine” yatırım yapmaya başladıklarını duyuyorum. Başta Erivan olmak üzere, anma toplantılarına katılmak için kuyruk oluyorlarmış.

Elbette insanlar görüş değiştirebilir ve bu güzel bir şeydir. Ama bu kişiler, onlarca yıldır sürdürdükleri inkâr politikalarının unutulacağını zannedip, gelinen noktadan siyasi çıkar elde edebileceklerini düşünüyorlarsa gerçekten çok zavallılar.

Tarihle yüzleşmek çok ciddi bir iştir. Bunun için önce olaylara sıradan bir tüccar kafasıyla yaklaşmaktan vazgeçmek ve yıllardır izlenen inkâr politikaları için özür dilemeyi bilmek gerekir!

Kaynak: taraf.com.tr

